

เทพ อภิมหาร ตำรา อภิมหาร

สายใยไร้สิ้นสุด (จบ)

7

ดั่ง
ดั่ง

74

ร่างไทลนมีแล้

ในดินแดนแห่งความมืดอันลึกกล้า เหน็บหนาวจนถึงขีดสุด แต่ละ
ย่างก้าวราวถูกบีบอัดจนหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับหมอกมัวสีดำซึ่งล่อง
ลอยอบอวลประหนึ่งเงื้อมมืออสุรร้ายที่พยายามหยุดยั้งเขาทุกวิถีทาง
แต่กระนั้นเขาก็ยังคงมุ่งไป
เพื่ออะไร หรือเพื่อใคร ไม่อาจหาคำตอบ
จวบจนสายตาได้มองเห็น ประสาทสัมผัสทุกส่วนได้รับรู้
พลังมารอันกล้าแข็งคำมีคลึงสุดหยั่ง
พลังที่ก่อกำเนิดยังชินเซิงงู ไกกลางม่านอนธการ ร่างของเทพธิดา
นางหนึ่งที่บัดนี้ไร้ซึ่งรัศมีแห่งเทพสวรรค์ลอยคว้าง เส้นสายสีดำมากมาย
ร้อยรัดครอบร่าง

ซ่อนไขเข้าสู่อเนื้อหนัง ไม่ต่างจากแมลงน่ารังเกียจ
เปลือกตาที่ปิดสนิทระตุก ริมฝีปากขบเม้ม บางครานางกริคร้อง
บ่งบอกความทุกข์ทรมาน ทั้งฝืนตัวให้ห่างไกลจากสายธารอันมืดดำซึ่ง
นำพาให้ตกต่ำลงสู่ขุมนรก
ทว่าทางสายนี้ หากก้าวเข้ามาแล้วย่อมไม่อาจหวนคืน

เขารู้ดี...ใจจริงมีเพียงความรู้สึกสะท้อนใจในชะตากรรมของอิสตรี
นางนั้นที่ไม่ต่างกับตนเอง

ถูกผลักใส่ให้ก้าวสู่เวรีโดยไม่มีทางเลือก
ทั้งที่เป็นเช่นนั้น กลับมีใครอีกคนที่หาได้รับรู้ความรู้สึกเหล่านี้
ร่างในอาภรณ์สีขาวสะอาดตรงข้ามกับสีสันและทุกสิ่งในชินเชิงภู
ถูกเข่าอยู่กับพื้น จมอยู่กับเงื้อมเงาสีดำที่ไม่อาจกล้ำกรายรัศมีแห่งเทพ
ในมือขึ้นสายคันธนูเรืองแสงจำค้ำยศรเรืองอำนาจและกำลังเล็งไปยัง
เป้าหมาย

กึ่งกลางหัวใจหญิงสาว ภายใต้วงล้อมพยับหมอกทะมึน
เทียนอวีไม่เข้าใจ
เหตุใดเทพเออร์กลางจึงยังอยู่ไรรอยขีดข่วนในแคนที่แม่แท้เหล่า
มารยังกริ่งเกรง

เหตุใดเทพเออร์กลางจึงทำเช่นนั้น ในเมื่อตนเองเป็นผู้ช่วยเหลือ
นางผู้นั้นจากความตายมาแล้วครานั้น

โยครานี้จึงคิดมอบความตาย

เขาไม่อาจหาคำตอบ แต่เมื่อรู้ตัว ก็ได้ยื่นมือเข้าไปขัดขวางการ
กระทำของอีกฝ่ายเสียแล้ว

"เทียนอวี ถอยไป!" เทพเออร์กลางหันมาทวาด "ไม่เห็นหรือว่า
เถาจื่อกำลังทรมาณ นางไม่อาจกลายเป็นมารโดยสมบูรณ์ ทั้งไม่อาจ
คืนสู่ความเป็นเทพ หากปล่อยไว้เช่นนี้ดวงจิตของนางอาจต้องสูญสลาย"

"ข้าไม่เชื่อ!" เทียนอวีปฏิเสธ ความหงุดหงิดใจก่อตัวโดยไม่รู้สาเหตุ
"ข้าตัวเองยังเคยผ่านมาได้ โยนางจะทำบ้างไม่ได้ เจ้าต่างหากที่ต้องรีบ
กลับไปเสีย นี่ไม่ใช่ที่ของเทพอย่างเจ้า!"

ตั้งแต่แรก เทพปราบมารผู้สูงส่งไม่ควรมาเกลือกกลั้วในแดนมาร
เป็นความน่ารังเกียจที่ไม่เคยมลาย เพราะเหตุใดกันแน่เทพเจ้าผู้นี้
จึงมาอยู่ผิดที่ผิดทางเช่นนี้

"นางไม่เหมือนเจ้าเทียนอวี" เทพเออร์กลางส่ายหน้า "นางหาได้

แข็งแรงแรงเช่นเจ้า ข้าเคยบอกว่าข้าจะหาทางช่วยเหลือนางหากนางกับเจ้ามีใจต่อกัน แต่ไม่ใช่ด้วยวิธีที่จะทำให้นางกลายเป็นมาร"

"เจ้าหวังให้นางดึงข้าออกจากทางมาร" จุกประสงคั่นเหตุใดเทียนอวีจึงไม่รู้ กระนั้นเขายังมั่นใจว่ามันต้องมีอะไรมากกว่าที่ได้เห็น เพียงแต่ทำอะไรจริงจะเข้าใจได้

อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นเขาจะไม่ยอมให้เทพเจ้ามาทำอะไรตามใจคนในแดนมารแห่งนี้ได้เกินกว่าที่ควรอีกเป็นแน่

"นั่นเป็นไปได้ เจ้าก็เห็นแล้ว" เทียนอวีปฏิเสธ เขามั่นใจจนกว่าไม่เคยคิดเกินเลยต่ออิสตรีนางนี้มากไปกว่าความเป็นพี่น้องผู้ร่วมชะตากรรม

เป็นเทพนอกคอกที่ถูกขับไล่

"อีกอย่าง ข้าไม่ได้คิดกับนางมาตไปกว่าน้องสาว ข้าแนะนำนางทำเช่นนี้ก็หวังให้นางมีชีวิตอยู่รอดท่ามกลางความโหดร้าย...ความโหดร้ายที่ข้าเคยเผชิญ ความโหดร้ายที่เทพอย่างเจ้าคงไม่รู้จัก!"

เทียนอวีจึงหันตัวขณะหนึ่งเขามองเห็นแวววูบไหวในดวงตาของเทพเจ้า

นับตั้งแต่รู้จักนี่ยอนักจะมีโอกาส

หรือดวงตาเขาถูกพลังแห่งชินเชิงงูทำให้ฝ้าฟาง

"เจ้าแนะนำหรือ" เทพเอิร์กลางเอ่ยเสียงเยือกเย็น แววตาทำที่แปรเปลี่ยนเป็นเส้นปกค้อย่างรวดเร็ว

"ใช่" เทียนอวีตอบ ไม่สะทกสะท้านกับโทษที่แผ่มาในน้ำเสียงขณะที่บรรยายการรอบคอบด้านทวิความปั่นป่วน

"เช่นนั้น ในฐานะที่นางเองก็เป็นน้องสาวตัวเช่นกัน ข้ายังไม่อาจเห็นนางทุกข์ทรมานจนดวงจิตสูญสลาย" เทพเอิร์กลางเม้มหน้ากลับไปยังเป้าหมายเดิม ในมือยังคงถืออาวุธ บ่งบอกว่าไม่คิดผ่อนปรน

"ข้าเองก็ไม่มีทางยอมให้เจ้าทำอะไรนางได้!" เทียนอวีเคลื่อนไหวตัวเข้าขวาง แต่เทพเอิร์กลางกลับหลบหลีกการโจมตีได้ง่ายดาย

"ชีวิตนางควรให้นางคัดสิน" เทพเอิร์กลางว่าแล้วตะโกนส่งเสียงผ่านสายลม "เถาจื่อ! เจ้าได้ยินข้าใช้หรือไม่? จงบอกมาว่าเจ้าจะยินดีทรมานเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนวิญญาณแตกดับหรืออยากหลุดพ้น!"

"ข้าทรมาน...ทรมานเหลือเกิน ปล่อยข้า...ปล่อยข้า..." เสียงหวีดหวิวแผ่วพราวแว่วผ่านเสียงสายลมกระหน่ำพร้อมกับร่างที่บิดเร้าท่ามกลางพันสนาการอันมีคำซึ่งทวีความเข้มข้น บีบอัดจนแทบหายใจไม่ออก

"เจ้าได้ยินแล้วนะเทียนอวี" เทพเอิร์กลางว่าพลางหันไปทางร่างอดีตเทพธิดา

เทียนอวีส่งพลังเข้าสู่กักกัน สลายแสงสว่างนั้นสิ้นก่อนหันไปเจรจา

"เจ้าต้องสู้ ต้องเอาชนะมันให้ได้เถาจื่อ!" เสียงตะโกนกลืนหายไปกับสายลม เมื่อเจ้าของเสียงพุ่งเข้ายึดมือที่ถืออาวุธร้ายเอาไว้ไม่ยอมลดละ "ปล่อยนางไว้ที่นี่ แล้วเจ้าออกไปเสีย ข้าจะจัดการเอง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า!"

"เจ้าจะจัดการอย่างไร?" เทพเอิร์กลางไม่มีท่าทีขัดขืน แต่ก็ไม่ได้คิดยอมตามง่ายคาย

"ข้ามีวิธีของข้า" อดีตวิหคเทพทวาดพลางคว้าคอเสื้ออีกฝ่ายกำไว้แน่น "ข้าบอกให้เจ้าออกไปเสีย ถ้าไม่ยอมคาย!"

"เทียนอวี..." เทพเอิร์กลางกัดฟัน ผลักผู้กีดขวาง "ถ้าไม่รับจะไม่ทันแล้วนะ"

เสียงสายลมอื้ออึงจนเกือบจะกลบคำพูดได้แย้ง

"ข้าบอกให้เจ้าออกไป!"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่มีทางเลือกนอกจากยอมอ่อนข้อ

"ก็ได้ ข้าจะไป" เทพเอิร์กลางไม่อาจกระทำการสิ่งอื่นใดนอกจากพยักหน้า

ฝ่ามือค่อยผ่อนคลาย เทพเอิร์กลางขยับถอยหลังหมุนตัวก้าวพาแค่เพียงจังหวะที่เทียนอวีละสายตาจากร่างอิสตรีผู้ตกมาอยู่ในที่แห่งนี้ ด้วยคนเป็นต้นเหตุ...

เพียงพริบตาเดียว ร่างของนางพลันถูกคมศรแทงเข้าตรงหัวใจ!
รวดเร็ว แม่นยำ และเต็มไปด้วยพลัง

เทียนอวี่ชะงัก เมลอก้าวถอยหลังเมื่อสายลมป่วนแปรแผ่ออกมา
จากทุกทิศทาง เขายกมือขึ้นปกป้องดวงตาจากการกรีดเฉือนและแรง
ปะทะ

ไม่มีแม้แต่เสียงกริคร้องฮอนฮอนหรือสรรพเสียงใดๆ เมื่อทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นตรงหน้าพลันสลายไปในชั่วเสี้ยวลมหายใจ

"เทพเออร์กลาง!" แรงโทสะของเทียนอวี่พุ่งขึ้นเมื่อหันไปเผชิญ
หน้ากับเจ้าของนามนั้น "เหตุใดเจ้าไม่ฟังข้า?"

"ข้าจำเป็นต้องทำเช่นนี้ ไม่มีวิธีอื่น เจ้าก็รู้ดี" มีเพียงแวตาค้างสงบ
ไร้ความรู้สึกที่ทอดสมมา

"เจ้าคงอยากคัดสินกับข้ามาก" เทียนอวี่ส่ายปีก ไม่รู้ว่าเพราะ
เหตุใดใจจึงร้อนด้วยไฟโทสะ "ก็ดี ในซินเซิงกู่นี้พลังของข้าย่อมเหนือ
กว่าเจ้า คนอย่างเจ้าสมควรพุดกันด้วยกำลัง!"

ว่าแล้วเทียนอวี่ก็สะบัดปีกผ่านสายลม ขนวิหคแข็งกระด้างนับสิบ
นับร้อยหลุดจากกาย แปรเปลี่ยนเป็นดั่งคมหอกแหลมคมตรงเข้าทิ่มแทง!

เทพเออร์กลางขยับพลิกตัวหลบ "นี่ไม่ใช่เวลามาสู้กัน เจ้าเองก็
ควรรีบออกไปจากที่นี่ ซินเซิงกู่หาใช่ที่ปลอดภัย ไม่ว่ากับสิ่งใด"

เทียนอวี่ชะงัก หันไปรับมือกับเงื้อมเงาคำมืดที่โจมตีเข้ามาประจวบ
มือที่มองไม่เห็น จนมันหล่นหายรวมตัวกับความมืด หายไปจากสายตา
อีกครั้ง

"ไปจากที่นี่ก่อน เจ้าจะสะสมอะไรกับข้าค้อย่างกันข้างนอก" เทพ
เออร์กลางขยับตัวมายืนเคียงข้างเขา ดวงตาสอดสายไปทั่วอย่างระแวด
ระวัง

เมื่อปราศจากร่างหญิงสาวและปรานพลังมารที่ควบคุมนาง เสียง
อื้ออึงต่างๆ รอบตัวจึงฟังชัดเจนทั้งที่ดวงตาไม่เห็นสิ่งใด

อันครายแผ่อยู่รอบด้าน ทั่วทุกอณูของแดนกำเนิดมารแห่งนี้

เทียนอวีไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเชื้อฟิงเทพเออร์กลาง
ขณะก้าวถอยหลัง เส้นสายคำมีดพลันก่อตัวพุ่งเข้าใส่ทั้งสองจาก
รอบทิศ หนึ่งเทพหนึ่งมารผละควัรับมือ
แต่แล้ว...

ฉีก!

ร่างของเทียนอวีพลันถูกทิ่มแทงด้วยเงาคำทะมึนแต่กลับแข็งแกร่ง
คงความแหลมคมไม่ต่างจากคมมีด ทั้งยังคลุกกลืนทุกสิ่งภายในกายเขา
ราวเห็นเป็นอาหารอันโอชะ เทียนอวีใช้พลังสกัดกัน ขณะที่เทพเออร์กลาง
พุ่งเข้ามาทำลายมันสิ้นด้วยพลังชั่วตรงข้าม

ร่างของเทียนอวีทรุดลง โลหิตไหลชุ่มโชกหัวไหล่ไหล่ม่อนแขน
"พลังของเจ้าวัลย์โลหิตมีพิษร้าย" เทพเออร์กลางครุ่นเข้ามาดู
คิงเขา "รีบถอยก่อนเร็ว"

ทั้งที่อยากหักทวนแต่เทียนอวีกลับต้องยอมให้อีกฝ่ายประคอง
พาไปอย่างไร้ทิศทาง

ท่ามกลางอันตรายรอบด้าน พลังเทพและมารเกือหนุน

กระนั้นเขาก็อังพอมีสติสำนึกรู้

"เจ้าจะพาข้าไปไหน"

"ไม่มีทางเลือก ต้องรีบรักษา"

รักษา?

เทพเออร์กลางรักษาเขาอย่างไรเทียนอวีไม่มีทางรู้ เพราะเมื่อ
ลืมหาคืนขึ้นอีกครั้ง วิหคมารเทียนอวีก็อยู่ภายใต้การดูแลของสมุน
ภายนอกหินเชิงภูโดยไร้อาการบาดเจ็บ อีกทั้งยังไร้แว่เทพผู้นั้นเสียแล้ว
ไม่เคยมีคำอธิบาย...

หรือแท้จริงเขาไม่เคยคิดอยากรับฟัง

หรือว่าจะเป็นคนนั้น

เทียนอวีครุ่นคิดรำพึง ดวงตาทอดมองไปข้างหน้า แต่กลับหาได้มี

สิ่งใดอยู่ในสายตานอกจากภาพอดีตที่หวานคืนราวกับต้องการหลอกหลอน
ในที่สุดก็ได้ลงมือทำลงไปแล้ว

ทั้งที่คิดว่าคนมีความอดทนพอที่จะรอ

แค่อะไรบางอย่างกลับผลักดัน...

บอกให้เขาเร่งสังหารเทพเออร์กลางเสียตั้งแต่ยามนั้น

"ยินดีกับพี่ใหญ่ด้วยที่หลุดจากพันธนาการนั้นเสียที" เสียงปีศาจ
แมงป่องคั่งแทรกห้วงความคิด ตามด้วยเหล่าปีศาจได้อำนาจที่มาร่วม
ชื่นชมยินดีกับบิสรภาพของนายเหนือชีวิตจนเต็มโด่งกว้าง

"ยินดีด้วย" สรรพเสียงแซ่ซ้อง

ทว่าวิหคมารกลับยังนั่งนิ่ง

หลุดจากพันธนาการ...เพราะอะไรกัน...

หรือเพราะเจ้าของพันธนาการสูญเสียชีวิต

ไม่ เขารู้ว่ามันยอมไม่เช่นนั้นผลเพียงเท่านั้น

รอยยิ้มนั้น ทั้งที่เป็นวาระสุดท้ายของชีวิต ทั้งที่ทุกอย่างกำลังจะ
พังทลาย แต่เทพเออร์กลางก็ยังยิ้มออกมา

เพราะอะไรกัน

"พี่ใหญ่ ท่านมีสิ่งใดในใจหรือ" เชียจื่อเฟ่งพินิจเจ้านาย สายตา
งุนงงของมารปีศาจรอบกายทำให้เขาไม่อาจนิ่งเฉย "ยามนี้ท่านหลุดจาก
พันธนาการ เทพเออร์กลางถูกกำจัด เลียนนามขวางทางขึ้นใหญ่สูญเสีย
ไป ไยท่านไม่มีท่าทียินดี"

"ข้ายังมีเรื่องคาใจอีกมาก" เทียนอวี่ว่าพลางขยับยัดตัวขึ้น คืบ
ตนเองให้หลุดจากวงค์ความคิด "แต่เอาเถอะ เรื่องพวกนั้นอย่างใดต้องมี
โอกาสสะสาง"

"เป็นเช่นนั้นแล้วท่านจะทำอะไรต่อไป" เชียจื่อเลียบเคียง "เดิน
หน้าแก้แค้นกล่อมสวรรค์ ป่วนปั่นแดนมนุษย์ หรือจัดการเจ้าอยู่ยา"

"ข้าจะทำทุกอย่างนั้นพร้อมๆ กัน" เทียนอวี่เหี้ยมคึก ความเรงรีน
ปรากฏในแววตา

"ท่านมีแผน?"

"ถูกต้อง" วิหคมารพยักหน้า "แต่เราต้องใจเย็นๆ ค่อยๆ เดินหมากไปที่ละก้าว ไม่งั้นว่าหมากกระดานนี้เราอาจจะชนะโดยไม่ต้องเสียหรือขยับทำอะไรเลย"

"หากเป็นเช่นพี่ใหญ่ก็ยอมประเสริฐแล้ว" เชี่ยวจื่อก้มหัวสนองบัญชา

เทียนอวี่ยกยืมอีกครา เลือบมองไปทางหญิงสาวที่ยืนนิ่งงันมาเนิ่นนาน

"หูเคี่ย เจ้าดูเงียบไปนะ" วิหคมารตั้งข้อสังเกต "หรือว่าเสียใจที่เทพเออร์กลางถูกข้าสังหาร" ดวงตาพราวด้วยเล่ห์ลับจ้องไม่วาง "หาได้ยากยิ่งนัก เจ้าคงไม่ได้หลงรักเทพองค์นั้นอย่างจริงจังหรอกกระมัง"

"หามิได้พี่ใหญ่" หูเคี่ยก้มหน้าเอ่ยแย้ง "ข้าเฝ้ามองเขาหมายให้เป็นเหยื่อมาเนิ่นนาน เมื่อเกิดเหตุเช่นนี้ยอมอดคิดเสียค่ายไม่ได้"

เทียนอวี่นั่งไปครู่หนึ่งจึงหลุดเสียงหัวเราะ "วางใจเถอะ เช่นที่ข้าเคยบอก หากเจ้าจะชอบเขาข้าก็เฝ้าและพร้อมสนับสนุน"

"พี่ใหญ่" หูเคี่ยเงยหน้าขึ้นมองสบตาอย่างฉงนฉงาย

...กับผู้ใดที่ไร้ซึ่งชีวิต จะสนับสนุนให้รักใคร่ชอบพอก็ได้อย่างไร

"เชี่ยวจื่อ" แต่เทียนอวี่กลับละสายตาไปแล้ว "ส่งคนไปแจ้งแก่ปีศาจอีกาอยู่ว่าข้าจะขอพบเพื่อพูดคุยตกลงให้ความร่วมมือ บอกไปว่าข้ามีทางช่วยให้มันได้ศิลาทั้งสี่และปลดปล่อยเหนียนออกมา"

"พี่ใหญ่?" ครานี้ไม่เพียงหูเคี่ย แต่ปีศาจแมงป่องยังแสดงสีหน้าไม่ต่างกัน

"ไปทำตามที่สั่ง!" เป็นคำประกาศิตที่ไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้าน "อ้อ ให้เหล่าปีศาจน้อยใหญ่ปล่อยข่าวออกไปด้วยว่า อีกไม่นานชื่อโหยวจะคืนชีพ"

"ชื่อโหยว?"

เกิดเสียงอื้ออึงขึ้นทั่วโถงถ้ำวังวิหคในบัดดล แต่เทียนอวี่หาได้ใส่ใจ

"อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ว่าข้าอยู่เบื้องหลัง ให้ข่าวนี้แพร่สะพัดออกไป

ยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี"

"พี่ใหญ่ ท่านคงไม่ได้ล้อเล่น..."

ชื่อโหยว คือราชาผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีอำนาจอยู่เหนือเหล่ามารปีศาจ อสุรกายชั่วร้าย เรื่องฤทธาค่ายเวทคาถาอันน่าอัศจรรย์สามารถบงการ ได้สิ่งทุกอย่าง ทั้งเค็มไปด้วยเล่ห์ร้ายมากมายแม้เป็นเพียงมนุษย์

ถึงสุดท้ายจะถูกปราบปรามลงได้แต่ความร้ายกาจยังถูกจารึก จวบจนปัจจุบัน...

คงไม่มีผู้ใดคิดฝัน

จะคืนชีพชื่อโหยวด้วยเหตุผลใด และจะทำได้อย่างไร...

"ล้อเล่นหรือ" เทียนอวี่เลิกคิ้ว ส่งเสียงหัวเราะในลำคอราวเห็น เป็นเรื่องขำขันคำว่า "ไม่...เป็นดังคำพูดนั้น ข้าจะคืนชีพชื่อโหยว ราชา แห่งมนตร์คำผู้เคยยิ่งใหญ่เหนือใครนับตั้งแต่ครั้งบรรพกาลผู้นั้นขึ้นมา"

เป็นไปได้!

ยามนี้เหล่าผู้ร่วมชะตากรรมต่างเอ่ยทวนคำนี้อยู่ในใจ เพียงแค่...

ไม่มีผู้ใดกล้าเอื้อมเอื้อมออกมา

เป็นไปได้!

มันไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นเลย

ริมทะเลสาบหลิวเหอบัดนี้หาใช่ว่างเปล่าไร้ผู้ใด แต่กลับให้ความ รู้สึกอ้างว้างเหินห่างทึบม่นทมิฬหัวใจทุกดวงไม่ต่างกัน

"ข้าไม่อยู่เพียงครู่เดียว...ครู่เดียวที่คลาดสายตา สุดท้ายเรื่องที่เกิดขึ้น มันก็เกิดขึ้นอีกจนได้" เห่าฟ้าเปรยเสียงแผ่ว ดวงตาทอดมองไปในเว็จฟ้า คำมีด

ผืนน้ำสงบนิ่ง ไม่ต่างกับหัวใจที่มึนชา

"ข้าได้กลิ่นของพี่ใหญ่ คงเป็นเขา" หูหลิงจิ้งคุกเข่าลงมองร่องรอย โลหิตอันเป็นประจักษ์พยานหนึ่งในสองที่เหลือนอยู่

ส่วนอีกหนึ่งนั้นยังคงนั่งก้มหน้านิ่งไม่ได้ขยับเขยื้อน เน้นนานดั่ง

กลายร่างเป็นกรวดทรายไร้ความรู้สึก

ซานเซ็งหนุ่มยังคงโอบกอดลูกชายไว้นั่น ดวงตาแดงก่ำ สองแก้ม
เปื่อยขึ้นแต่ไร้แล้วซึ่งหยาดน้ำตาให้รินไหล

ครั้งแล้วครั้งเล่ากับความสูญเสีย มันไม่ได้ทำให้ชินชา แต่กลับ
คอกย่ำร่อยรอยบาดแผลที่ยังไม่สมาน

หลิวเยียนซางเพียงยืนมองให้กำลังใจ เขารู้ว่าทุกคนเศร้าโศก
เสียใจกับเหตุการณ์นี้เพียงใด แม้แต่สัทวี่ในศาลาของเทพ
เออร์กลางที่คามมาสมทบด้วยสัญญาศานาณรับรู้

ยามนี้พวกเขาไร้ซึ่งน้ำตา แต่หลิวเยียนซางรู้สึกได้...

รับรู้ได้ถึงความโศกเศร้าเจ็บปวดที่แผ่ขยายออกมาทุกอนุลม
หายใจ

สัมผัสได้ถึงความเหน็บหนาวที่มั่งหม่นทั่วทุกชุมชน

เขาผู้ซึ่งเคยเจ็บปวดจากการพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก ไยไม่รู้...

เจ็บปวดแต่ไม่อาจหลั่งน้ำตา ความรู้สึกเช่นนั้นมันทุกข์ทรมาน
เพียงใด

"เทียนอวี่" เจ้าฟ้าราฟิง "ข้าไม่นึกไม่ฝันว่าเขาจะทำเช่นนั้นลงไป
จนได้"

"ข้าไม่รู้จักเขาเมื่อครั้งเป็นเทพ" จึงจอกเก้าหางทอดถอนใจขณะ
ยืดอกขึ้น "แต่เมื่อเป็นมาร นี้ไม่ใช่เรื่องแปลก สิ่งที่แปลกคือการปล่อย
เรื่องให้ยืดยื้อมานานเพียงนี้"

ทุกคนต่างนั่งเงียบ ไม่อาจหาคำใดมาเอื้อนเอ่ย ทุกสิ่งรอบตัวช่าง
มีค่าไม่ต่างกับความมิดยามราตรี กาลเวลาราวกับหยุดนิ่ง มองไม่เห็น
หนทางก้าวเดินต่อ

จวบจนท้องฟ้าปรากฏเงาแสงสีขาวพาดผ่าน

เงานั้นค่อยชัดเจนและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ พร้อมกับเสียงกระพือปีก

มังกรกิเลนสามเขาและอศิณักพรตมารผู้เป็นอาหึง

เสวี่ยเยียนกระโดดลงจากหลังหลานชาย ขณะที่ยืนหลังคืบสู่

ร่างมนุษย์ สีหน้าเขาดูแตกตื่น

"เกิดอะไรกับนายท่าน ข้ารู้สึกได้...ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนเมื่อครั้งที่นายท่านถูกเจ้าเงินเชียงสังหารไม่มีผิด"

ไม่มีใครตอบคำถาม เสวี่ยเยียนเดินสำรวจพลางนั่งลงยื่นมือแตะรอยโลหิตเป็นใหญ่ที่แห่งกรง

"เออร์กลางกายไปแล้ว" นางพูดซ้ำๆ แค้ซัดเจนครึ่งลงไปถึงกลางใจ "เป็นฝีมือเทียนอวี"

จีหลงหันขวับไปร้องอาหญิง เขาอ้าปากคล้ายจะพูดแต่กลับไม่มีถ้อยคำล่วงพ้นลำคอ

"นี่มัน...ไม่จริง!" เน้นนานกว่าน้ำเสียงสั้นพรวดจะเล็ดลอดออกมา

"มันคือความจริง" หลังจากเหตุการณ์ไม่คาดฝัน เป็นครั้งแรกที่ได้ยินเสียงของเงินเชียง

จีหลงหันขวับไปทางหลานชายเข้านาย มองเสื้อที่เประเปื้อนร่องรอยโลหิตเป็นค่างดวง

"อีกแล้วหรือ" เขาพิ่มพ่า ดวงตาปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอ "ครั้งแล้วครั้งเล่า..." น้ำเสียงเขาสั้นพรวดราวกับตัดพ้อต่อทุกสิ่งรอบกาย "ไม่เคยมีคำรำลา ไม่เคยหลงเหลืออะไรเลยแม้แต่ร่างกาย..." หยาดน้ำใส รินไหลพร้อมกับเสียงที่แผวหาย ไม่ล่วงพ้นลำคอ "นายท่าน ท่านช่างโหดร้ายกับพวกข้านัก โหดร้ายเหลือเกิน"

ทุกสิ่งทุกอย่างเกินกว่าจะควบคุมได้ ทั้งความรู้สึกหลากหลายทั้งหยาดน้ำตาที่ร่วงหล่น แม้ยากข่มกลั้นเพียงใด สุดท้ายก็เป็นเพียงเตือนคืนที่รอวันพังทลายลง

ไม่สามารถครองสติ ไม่อาจหักห้ามใจ...

"ข้าจะไปตามหาดวงจิตของท่านลู่" เงินเชียงผละจากอ้อมกอดมารดา ค่อยคั่นตัวลุกขึ้น น้ำเสียงแหบแห้งกลับเต็มเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่น "ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ห่างไกลเพียงใด"

ทुकสายตาต่างรวมอยู่ที่จุดเดียวกันโดยไม่ได้นัดหมาย บรรยาการ

แห่งความเศร้าโศกพลันผ่อนคลาย

"ภารกิจของเทพเออร์หลานยังไม่เสร็จสิ้น ข้าไม่มีวันปล่อยให้เขา
ทิ้งทุกอย่างไปเช่นคนไร้ความรับผิดชอบ นี่หาใช้วิสัยของเทพเออร์หลาน
ที่ข้ารู้จัก"

"แม้จะฟังดูแปลกๆ แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นบ้าง" หู-
หลิจิงเปรยขณะเมินหน้าลอบสูดหายใจ กระพริบตาถี่ๆ "แต่ข้าก็ยังเห็น
ว่าการพุดจาโน้มน้าวคนของเจ้ายังห่างไกลท่านลุงอีกหลายขุม"

"นั่นสินะ" คำกล่าวนั้นจุดประกายความหวังท่ามกลางความมืดมน
เห่าฟ้าพยักหน้ายิ้มออก "หากตามหาดวงจิตนายท่านพบ เรายังมีหวัง
คืนชีวิต เชื่อว่าด้วยเวลานี้นี้คงยังไม่ถูกส่งกลับสู่ภูมิจึงสาร"

"เป็นเช่นนั้นเห่าฟ้าว่า" ซานเซิงหมู่ลูบหลังบุตรชาย "แทนที่จะมานั่ง
เสียใจ เราควรไขว่คว้าทุกความหวัง อย่าปล่อยให้โอกาสหลุดมือ"

"เอาอย่างไรก็เอา" หูหลิจิงเอ่ยส่าย

"เคียวก่อนสิพวกเจ้า" จีหลิงสูดจรูม ยกมือขึ้นปาดน้ำตาลวๆ
"คิดจะเริ่มจากตรงไหนกัน โลกนี้กว้างใหญ่นัก อย่าลืมนายท่านถูก
สังหารโดยเจ้าเทียนอวี่ซึ่งหาใช้ธรรมคา ดวงจิตคงเหลือพล้งเพียงบางเบา
สามารถไปอยู่ที่ไหนก็ได้"

"อันดับแรกเราควรลงลงไปดูที่แคนนรก..." เจินเซียงแนะ "ต่อ
ให้ไม่อยู่ที่นั่น แต่เหล่ายมบาลแห่งนรกภูมิน่าจะพอช่วยสอดส่องได้"

ในยามประสบปัญหา พบหนทางมืดมน มีเพียงสติและพลังใจ
เท่านั้นที่จะทอประกายนำไปให้มองเห็นทางออก

บัดนี้เจินเซียงรู้แล้วว่ามันควรถึงเวลาที่เขาต้องหยุดร้องไห้และลุก
ขึ้นให้ได้ด้วยตนเอง

"เช่นนั้นข้าจะแจ้งข่าวให้ทางสวรรค์ระดมเหล่าเทพเซียนช่วย
สอดส่องอีกทาง" เห่าฟ้าเสนอ

"ไร้ประโยชน์..." เสียงเนิบเนื่อยของเสวี่ยเยียนคังซัดจังหวะ ปิดเป้า
ดวงไฟแห่งหวังให้อ่อนจาง "ดวงจิตของเออร์หลานจะไม่อยู่ที่แคนนรก"

"หมายความว่าอย่างไร" สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องไปยังใบหน้าหนึ่งซึ่ง
ส่อแววเคร่งเครียดคอยหาได้ยาก

"หมายความว่า ดวงจิตของเทพเออร์หลางจะไม่อยู่ในที่ไหนๆ ใน
โลกนี้ที่พวกเจ้าจะหาพบ"

เงินเซียงพยายามค้นหาความนัยที่ซ่อนอยู่ "แปลว่า เทียนอวี่มัน
เอาดวงจิตของท่านลงไปด้วย?"

ฉีหลงขมวดคิ้ว "เพื่ออะไร"

"เทียนอวี่เคยบอกไว้" เสวี่ยเยียนเอ่ยเนิบนาบ "บทลงโทษของ
เทพเออร์หลางหาใช่ความตาย แต่เป็นอะไรที่ยิ่งกว่า..."

...เป็นความเนิบนาบเรียบเนียนที่แสนทรมานใจผู้ฟัง

"ท่านอา ท่านรู้อะไรก็จงพูดมาเถอะ"

อาการร้อนรนของเงินเซียงไม่ทำให้อะไรดีขึ้น เสวี่ยเยียนยังคง
กล่าวต่อเรื่อยๆ "พวกเจ้าคงไม่ลืม เมื่อก่อนข้าร่วมมือกับเทียนอวี่ กับ
การคืนชีวิตเหยาจี มันให้ข้าสร้างสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน"

"สร้างหรือ" หลายเสียงอุทานเกือบจะพร้อมกัน

"ร่างกาย" เสวี่ยเยียนเฉลย

"ร่างกาย?"

สีหน้าลึนระทึกของผู้ฟังไม่ได้ทำให้จังหวะการเจรจาของนางเปลี่ยน
แปลง "ร่างกาย...ร่างกายอันว่างเปล่าที่รอดวงจิตมาสิงสู่"

"เจ้าจะบอกว่าเจ้าเทียนอวี่มันให้เจ้าสร้างร่างกายอะไรนั้นเพื่อให้ใช้
กักขังท่านลงข้า?" เงินเซียงเสียงดั่งขึ้นเมื่อรับรู้ในสิ่งที่ไม่เคยคาดถึง

"เจ้าฉลาด หัวไว เริ่มสมกับเป็นหลานเทพเออร์หลางขึ้นมาบ้าง
แล้ว" เสวี่ยเยียนยกยืมบาง "ร่างกายที่ถูกกักขัง อ่อนแอ ไร้ซึ่งพลังใดๆ
ที่จะต้านทานหรือช่วยเหลือตนเอง"

อดิศนักพรตมารปิดเปลือกตา สูดหายใจลึกราวกำลังปลานปลั้ม
คิมคำอย่างถึงที่สุด

"อา นั่นนับเป็นผลงานที่เยี่ยมยอด"

"เยี่ยมยอดตรงไหนกัน? นี่ไม่ใช่เวลาสบายอกสบายใจนะท่านอา"
เป็นฉันทองที่ทนไม่ไหวกับพฤติกรรมอาหญิงของตน "รู้เช่นนั้นแล้วเหตุใด
ไม่รีบบอกแต่แรก?"

"ข้าเองก็ไม่คิดว่าเรื่องมันจะลงเอยรวดเร็วปานนี้ เดิมทีมันควรจะ
รอนเปิดศึกเขียนครบทั้งสิบสอง ยามนั้นดวงจิตเออร์หลางจะถูกคังคุด
ไปยังร่างนั้นโดยไม่ต้องเสียเวลาลงมือ" เป็นคราแรกที่ทุกคนได้ยินเสียง
ทอดถอนใจจากปากหญิงสาว "อะไรกันที่ทำให้เห็นอวี่ลงมือทั้งที่ยังไม่
ถึงเวลาอันสมควร"

"แปลว่า..." ฉันทองไม่เสียเวลาฟังก่อ "ยามนี้นายท่านอยู่ในมือ
เทียนอวี่"

"อยู่ในร่างอะไรนั้น" นุหลิจิงขวบคิ้ว "พี่ใหญ่ให้เจ้าสร้างร่างของ
ใครหรืออะไร"

เสวี่ยเยียนปรายตามอง "ร่างของเทพเออร์หลาง...เทพเออร์หลาง
คนก่อน"

"แล้วร่างที่ว่าอยู่ที่ไหน" เหาฟ้าชิงถามบ้าง

"เขาหมื่นถั่ว" เสวี่ยเยียนตอบเบาๆ

"ที่นั่นมีโถงถ้ำนับหมื่นสมชื่อ พรุนเสียยิ่งกว่ารังผึ้ง หากี่ชาติถึงจะ
พบกันเล่า" จึงจอกเก้าหางแสดงความกังวล

"แต่ไม่ว่าอย่างไรเราก็ต้องรีบไปช่วย" ฉันทองว่าต่อ

"ข้าว่ามันไม่ง่ายเช่นนั้นกระมัง" เงินเซียงเอ่ยทัดทาน "เทียนอวี่
ทำทุกอย่างเพราะต้องการแก้แค้น ตัวมันก็ไร้ซึ่งกลอุบาย หากเราจะ
ไปชิงตัวคืนมาแบบซึ่งหน้าเห็นที่จะทำให้เกิดอันตรายกับท่านลุง ข้าเห็นว่า
เราควรลงหาทางเจรจา หากสามารถให้ข้อแลกเปลี่ยนที่มันพอใจละก็..."

"ถือเป็นความคิดที่ดีอยู่หรือหนะ แคว่..." ฉันทองไล่สายคา "หน้าที่
เจรจาข้าไม่ถนัด"

"เรื่องนั้นข้ารู้อยู่แล้ว" เงินเซียงพึมพำ "เห็นว่าครานี้ เหาฟ้าน่าจะ
เหมาะสมที่สุด"

"อืม" สุนัขเทพพยักหน้า

"ข้าจะไปด้วย" หูหลิงจึงเสนอตัว "ลู่ทางในแดนมาร ข้ารู้จักดี"

"หากเจ้าไม่กลัวก็แล้วแต่เจ้าเถอะ" เงินเสียงว่าเสียงขรึม เขาเองก็ไม่รู้ต้นคืบในเรื่องเหล่านั้นเช่นกัน โดยเฉพาะกับผู้ที่ป็นศัตรูสังหารคนใกล้ชิด

"มาถึงขั้นนี้แล้วอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด" หูหลิงโหวโหว "ต่อให้เกรงกลัวก็เชื่อว่าจจะรอดพ้น"

"แล้วเจ้าคิดจะใช้สิ่งใดต่อรอง" เหาฟ้าหันมามั่งคำถามกับหลานชายเจ้านายบ้าง

เงินเสียงเหลือบไปสบสายตาศาบิคาราคา ดวงตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น จากนั้นจึงค่อยทอดมองไปยังผู้ได้ชื่อว่าเป็นเหล่าสหายร่วมตายกันแล้วในยามนี้

"พลังของศิลาสร้างโลกที่ข้าเป็นผู้พิทักษ์อยู่อย่างไรเล่า"

เขาไม่เชื่อว่าเมื่อมีสิ่งนี้อยู่ในมือแล้วจะไม่สามารถทำอะไรได้

สิ่งที่ผู้เป็นลุงมอบให้ไว้ หลิวเงินเสียงจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อคนผู้นั้นเอง!

ไม่อยากเชื่อ!

เทศัสไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นในบ้านพงษ์พิทักษ์บรรยาศาส์ครีมอบอวล เคว้งคว้างว่างเปล่า แลดูทุกอย่างบิดเบี้ยวไม่เหมือนเดิม

ทั้งยังเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีทีเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน

โดยเฉพาะหัวข้อถกเถียงอันสุดประหลาด

แม่ยืนยันนั่งยันนอนยันว่ามีลูกชายสองคน ส่วนพ่อก็สืลลังกายันว่ามีลูกชายคือเทศัสคนเดียว

คนหนึ่งจำได้ แต่อีกคนกลับลืมเลือน ข้าสิ่งทีตาเห็นกลับพิสุจน์ข้อเท็จจริงของฝ่ายหลังเสียจนเถียงไม่ออก

สุดท้ายก่อนเรื่องบานปลาย เคซึสจำเป็นต้องเป็นฝ่ายไปไกลเกลี้ยเคียง
ตัวมารดาออกมา บอกเล่าทุกอย่างที่พบเจอให้ได้รับรู้

ต่อให้มันเกินจะเชื่อ แต่มันก็เกิดขึ้นจริงแล้วกับครอบครัวเขา
ในตอนนี้

แม้ภายหลังจะไม่รู้แน่ชัดว่ามารดาใช้วิธีปรับความเข้าใจอย่างไร
ทุกอย่างจึงสงบลงได้ แต่สำหรับพวกเขาสองแม่ลูกที่ยังหลงเหลือความ
ทรงจำเกี่ยวกับสมาชิกในบ้านอีกคนกลับไม่รู้สึกสงบได้เลย

"แม้ว่าครัยคงไม่เป็นอะไร แม่รู้สึกได้" เนตรนภากระซิบกระซาบ
กับลูกชายคนโตขณะทิ้งตัวนั่งลงบนเตียงเคียงข้าง

"แต่คิดว่าทำไมทุกคนถึงลืมเจ้าครัยกันหมด มีแค่เราที่ไม่ลืม"
เคซึสตั้งคำถามที่ทำเอาเขามึนงงไม่รู้คลายอยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มเพิ่งรับรู้จากปากของมารดา...

เพียงเสี้ยวพริบตาเดียวเท่านั้น

เพียงเสี้ยวหนึ่งของกาลเวลาที่รู้ๆ คนที่ชื่อเนครครัยก็เลือนหายไป
จากความทรงจำ รวมไปถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง ไม่หลงเหลือหลักฐาน
ไม่มีอะไรเลย

มันเหมือนกับว่านาที่ก่อนยังจดจำได้ นาที่ต่อมากลับถูกลบทิ้ง
ง่ายดายไม่ต่างกับกระดาษที่ว่างเปล่า

"เรื่องที่ทำไมถึงลืมแม่ไม่รู้" เนตรนภาส่ายหน้า "แต่เรื่องที่ว่าทำไม
เราถึงยังจำได้ นี่อาจจะเกี่ยวข้องกับที่เราเคยไปมีส่วนในภารกิจของครัย...
ทั้งที่แม่คิดว่าเป็นแค่ความฝันแล้วเชียวนะ"

"จริงด้วย" เคซึสพยักหน้าสนับสนุน แล้วหันไปหยิบของที่โต๊ะ
หัวเตียง "งั้นแม่คิดว่าเราจะทำยังไงกับเจ้าสองสิ่งนี้ล่ะครับ"

งงลือกาลจักรที่สั่นฤทธิ์กับของที่คาดว่าจะเป็นผนึกเขียนคนสุดท้าย

เนตรนภารับมาพิจารณา "ถ้าเป็นอย่างที่ฉันว่า กระเป๋ามังกรทอง
อันจิวนี่คือสิ่งที่ครัยกำลังตามหา แม่เชื่อแน่ว่าสักวันน้องชายลูกต้องมา
ปรากฏตัวต่อหน้าเรา"

พลั้งเขียนเชิงเชียวจะคิงดูผู้เป็นเทพปกครอง เนตรนภายังจำ
ข้อนี้ได้

"แล้วเราจะรอโดยไม่ทำอะไรแบบนี้ล่ะหรือครับ" เกษณีนวหน้า
"ผมคงอี้ออ้อใจหาย ที่สำคัญมันน่าเศร้านะที่ใครคนหนึ่งจะต้องหายไป
แม้กระทั่งจากความทรงจำของคนเป็นพ่อเป็นน้อง"

เท่าที่ฟัง ลำพังชีวิตในอดีตของเทพเออร์หลางก็น่าเศร้าพออยู่แล้ว
ครั้นอุกสะห์มาเกิดใหม่ก็ยังไม่วายมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น คุณหน้าตาไฉนองชาย
มันก็ไม่ยกเหมือนนางเอกละครพื้นบ้านแต่ไหนชีวิตถึงได้รับทศมนทุกชาติ
ต่างกับเขาที่ซึ่งตายชะง่อนตั้งแต่อดีต ความแค้นความหลังอะไรก็จจจำ
ไม่ได้ เกิดใหม่มาชาตินี้ก็สุขสบายดี

จะเรียกว่าสวรรค์ลำเอียงก็คงได้

"ใครว่าเราจะอยู่เฉยๆ อย่าลืมสิว่าเรามี" เนตรนภาทบทยกสลัก
ขึ้นมามี "กงล้อกาลจักร...ถ้าเราหาวิธีเติมพลังให้มันได้ มันก็อาจจะ
พาเราไปช่วยครัยได้"

เรื่องนี้ใช้ว่าเกษณจะไม่เคยคิด

"ก็แล้วเราจะทำยังไงถึงจะเติมพลังให้มันได้ล่ะครับ"

นี่ละปัญหา

ได้ยินว่าต้องอาศัยพลังไอทิพย์จากสวรรค์เท่านั้น...

"แม่ก็ไมรู้" เนตรนภาคอบซัดถ้อยซัดคำ

"อ้าว" เกษณ้อ้าปากค้าง

"แม่ไม่รู้ แต่มีคนอื่นที่รู้" ว่าพลางคนเป็นแม่ก็ยกยิ้มแฝงเลศนัย

"ไปเก็บข้าของ...ทริปลงวันเกิดยังไม่ยกเลิก เราจะไปเที่ยวเมืองจีนกัน"

ที่ว่าการอำเภอดุนอาน มณฑลเจ้อเจียง เจียจิงปีที่ 35¹

แม้เข้าสู่ราศรีกาล ผู้ว่าการอำเภอนามไหญ่ยังคงสนทนหารื่องาน

¹ ค.ศ. 1556 (พ.ศ. 2099) รัชสมัยจักรพรรดิหมิงเจียจิง

เร่งคว่นกับที่ปรึกษาภายใต้บรรยากาศเคร่งเครียด

"นี่เป็นคำสั่งคว่นจากส่วนกลางที่กระจายไปยังทุกพื้นที่ ให้เราเห็นว่าเราควรทำอะไรต่อไปขอรับ"

ให้รู้ยัพกระดาหพลางทอดถอนใจ เหลือบแลไปยังโบริหน้าแฝงแวว
วิตกกังวลของที่ปรึกษาคนสนิท

"เห็นว่าคำสั่งนี้น่าจะมาจากเสนาบดีกรมพิธีการเหยียนซงอีก
กระมัง"

เหยียนซง แม้ไม่ได้มีตำแหน่งเกี่ยวข้องด้านการบริหารแผ่นดิน
โดยตรง แต่ใครๆ ก็ยอมรับว่าไม่อาจล่วงเกินคนผู้นี้ เนื่องจากหวงกั้ทรง
เชื่อถือในเรื่องไสยศาสตร์พอมคหมอมี่ และเหยียนซงก็สามารถสนอง
บัญชาในเรื่องเหล่านี้ได้อย่างถูกพระทัยยิ่งนัก เขาจึงกลายเป็นที่โปรดปราน
มีอำนาจล้นฟ้าในมือเหนือผู้ใด จนน้อยนัยจะมีผู้อาหาญกล้าค้านทาน
คานอำนาจ

ยามนี้นับเป็นยุคกังฉินครองเมืองโดยแท้

"คาดว่าจะเป็นเช่นนั้น" ที่ปรึกษากล่าวตอบ "เวลานี้ราชสำนัก
ตกอยู่ภายใต้อำนาจเหยียนซง แม้แต่ฝ่าบาทก็ทรงหลงเชื่อคำเพ็ดทูลของ
คนผู้นี้ทุกประการ วังในเค็มไปด้วยกลืนลูปดวันเทียน มีแต่พวกนักพรต
ทรงเจ้าเข้าผี แม้แต่การบริหารงานแผ่นดินยังต้องอาศัยคนเหล่านี้ ข้าน้อย
เป็นห่วงอนาคตแผ่นดินนี้ยิ่งนัก"

"ข้าเองก็ไม่ต่างไปจากเจ้า" ให้รู้ยสา่ยหน้า "เสียค่ายข้าเป็นเพียง
นายอำเภอเล็กๆ คงไม่อาจทำอะไรได้มากมายนัก"

ไม่แน่ว่าต่อให้มีอำนาจตำแหน่งในมือ หากผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน
ไม่คล้อยตามเกรงว่าจะมีแค่ไร้ประโยชน์

"ข้าได้ยินมา เรื่องนี้แม้เสนาฯ ขวาเซียเยียนทูลทักทวนก็ยังไม่ได้
ผล ทั้งยังถูกฝ่าบาทคาดโทษ เห็นทีว่าเราคงไม่อาจหยุดกลียุคที่กำลังจะ
มาถึงได้เป็นแน่แล้ว"

"เช่นนั้นก็ทำเท่าที่เราทำได้เถอะ" ให้รู้ยผ่อนลมหายใจ เขาเงยหน้า

ขึ้นถึงความ "ออกคำสั่งให้ตามหาบุตรที่มีปานแดงรูปเปลวเพลิงกลางหน้าผากภายในเขตความดูแลของเรา"

"ขอรับ" ที่ปรึกษาก้มหน้ารับคำ แม้ใจจะคิดว่านี่ช่างเป็นเรื่องไร้สาระจนเกินจะรับได้เช่นเดียวกับเจ้านายก็ตาม

"ข้าไม่เชื่อว่าจะมีผู้ใดโศคร้ายบังเอิญมีสัญลักษณ์อะไรนั้นอยู่จริง"

ปาน ไผ่ ฝานร่างกายจะกำหนดกฎเกณฑ์ให้อยู่ที่ใดหรือในรูปแบบใดยังเป็นเรื่องยาก แล้วนับประสาอะไรกับคนที่จะมีปานแดงรูปเปลวเพลิงเห็นเด่นชัดกลางหน้าผาก

คือให้พลิกทั้งแผ่นดินหา จะมีหรือไม่ให้รู้ยังสงสัย

"แล้วถ้าบังเอิญโศคร้าย มีคนเช่นนั้นอยู่จริงๆ เล่า"

คำถามของที่ปรึกษาทำให้เขาฉงนใจคิด

เรื่องบังเอิญแม้เกิดได้ยาก แต่ใช้จะเกิดไม่ได้

"หากพบในพื้นที่อื่นคงเกินกว่ากำลังข้า แต่ถ้าเป็นที่ฉนวนอันนี้ ข้าจะไม่วันส่งตัวผู้บริสุทธิ์ไปให้พวกนักพรตนอกกรีตมีความคิดวิปริตเหล่านั้นรีดเลือกทำยาอายุวัฒนะ เพียงเพราะว่าเขาคนนั้นมีปานแปลกประหลาดอยู่กลางหน้าผากเด็ดขาด"

"ท่านไม่เชื่อเรื่องนั้นหรือ"

เรื่องราวที่บรรยายแนบมากับคำสั่ง สาเหตุของการควานหาตัวบุคคลผู้นั้น

"ร่างกำเนิดใหม่ของซือหยิว" ให้อู๋ยืมเยาะ "ตำนานปรัมปราเมื่อสี่พันกว่าปีก่อน คือให้ครึ่งบรรพกาล ซือหยิวเคยยิ่งใหญ่ร้ายกาจน่ากลัวเพียงใด แต่ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะคืนชีพหรือมาเกิดใหม่ในยามนี้ หรือคือให้เป็นเช่นนั้นจริง ก็ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ล้างผลาญชีวิตผู้อื่นเพื่อสนองความต้องการของตนเอง"

นี่คือปณิธานที่ให้อู๋ตั้งใจเอาไว้เมื่อครั้งตัดสินใจสอบเข้ารับราชการ ชื่อตรงและคงไว้ซึ่งความยุติธรรม

"ข้าทราบแล้ว และจะไปถ่ายทอดคำสั่งของท่านเดี๋ยวนี้" ว่าพลาง

ที่ปรึกษาก็ก้าวถอยหลังเดินจากไป

ให้รู้ยทอดถอนใจองตามร่างที่ปรึกษาลับตา

เขาหวังว่าจะไม่มีผู้ใดโชคร้าย หาไม่คนผู้นั้นคงได้ถูกตามล่า
หมายหัวไม่มีวันสงบสุขไปจนทั่วแผ่นดิน

"ช่างเป็นโชคร้ายของข้าที่ต้องมาพบเจ้าในสภาพนี้"

อยู่ยาเข้มนมองพินิจร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์พร้อมของศัตรู
ผ่านเงาวารีในสระกว้าง

"เช่นนั้นคงเป็นโชคร้ายของข้าเช่นกันที่ต้องมาเจรจาเรื่องความ
ร่วมมือกับเจ้าทั้งที่ไม่ชอบชื่อนี้" เทียนอวีว่าขณะจึงเหมิงไปยังเงา
สะท้อนในกระจก

"แล้วเจ้าทำเช่นนี้เพื่ออะไร" อยู่ยามองอย่างระแวงระวัง "เจ้าสังหาร
เทพเออร์หลาง ทำให้ตนเองหลุดพ้นจากพันธนาการ แทนที่จะหาเรื่อง
ข้ากลับบอกว่าจะร่วมมือ"

ระหว่างที่กำลังอยู่ในช่วงสับสนคิดไม่ตก กลับเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

เทพเออร์หลางถูกสังหาร

วิหคมารเทียนอวีหลุดจากพันธนาการ

นั้นยังไม่สร้างความแปลกใจเท่าศัตรูขอเจรจาเพื่อให้ความร่วมมือ
ยุติความบาดหมาง

อยู่ยาเชื่อไม่ลงว่าเรื่องทุกอย่างมันจะง่ายดายเพียงนั้น

"เหตุผลข้อแรก...เราต่างเป็นมารและมีศัตรูร่วมกัน" เทียนอวีเริ่ม
แจกแจง ไม่ใส่ใจสายตาระแวดสงสัยของคู่เจรจา "ข้อสอง...ความต้องการ
ของเราสอดคล้อง นั่นคือเล่นงานสวรรค์หรือวิถีนี้ ข้อสาม...ข้าเชื่อว่า
ยามนี้เจ้ากำลังถึงทางตัน และข้าสามารถช่วยเจ้าได้"

อยู่ยานิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยซัดถ้อยซัดคำ "คิดว่าครั้งหนึ่งเจ้าเคย
ร่วมมือกับเทพเออร์หลางเพื่อกำจัดข้า สุดท้ายเจ้าก็หักหลังอคติสหาย
อย่างเจ็บแสบ เช่นนี้แล้วข้าควรไว้วางใจเจ้าหรือ"

เทียนอวี่หลุดหัวเราะออกมา เขาส่ายหน้าช้าๆ

"ไม่... ไม่มีใครไว้ใจใครได้ทั้งนั้น" รอยยิ้มเทียนอวี่เลือนหายแทนที่ด้วยแวตาเครียดเข้มแข็ง "กรณีเทพเออร์กลาง นั่นเพราะมันทำเรื่องทรยศหักหลังหลอกหลวงซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า จึงสมควรได้รับผลตอบแทนที่สาสมส่วนเจ้า... คิดว่าคงไม่มีทางเลือกมากนักหากอยากได้พลังศิลาสร้างโลก"

"แล้วเจ้ามีทาง?" อุยาหรีถามองประเมิน

"ถึงไม่รู้ว่าจะได้อย่างไร แต่ข้าคือหนึ่งในผู้พิทักษ์ศิลา" ไม่รอให้ผู้ฟังหายจากอาการตกตะลึง วิหคมารเร่งเอ่ยสืบไป "ข้ารู้ว่าพลังของศิลาที่ซุกซ่อนในหินเชิงภูเขามันอยู่ที่ใด และรู้ว่าทำอย่างไรจะได้มา เพราะข้าคือผู้เคลื่อนย้ายพลังนั้นออกมาด้วยตนเอง"

จะพูดให้ถูกคือถูกลงให้เคลื่อนย้าย...

"เจ้าหรือ" อุยาได้ฟังยิ่งรู้สึกอัศจรรย์ใจในความลึกลับซับซ้อนของเรื่องนี้อย่างบอกไม่ถูก

หากผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดคือเทพเออร์กลาง ปิศาจอีกาแทบไม่อยากเชื่อเลยว่าเทพองค์นั้นจะถูกปลิดชีวิตลงอย่างง่ายดาย

มันง่ายเกินปรารภกับจิตใจ

เรื่องนี้น่ากลัวเหลือเกินว่ายังมีสิ่งใดแอบแฝง แต่กระนั้นก็เป็นคั่งคำเทียนอวี่

มันไม่มีทางเลือก

"ถูกต้อง" เทียนอวี่รับคำ "เจ้าบอกในสิ่งที่เจ้ารู้ ข้าก็จะบอกในส่วนของข้า จากนั้นร่วมมือกัน ทำทุกอย่างให้ง่ายขึ้น"

"น่าสนใจดี" ปิศาจอีกาเหยียดยิ้ม

แม้รู้ว่าเป็นไฟ แต่ถ้าไม่ลองเล่นกับมันเสียหน่อยย่อมไม่มีทางรู้ว่าจะฝากองเพลิงนี้ไปได้หรือไม่และจะฝ่าไปด้วยวิธีใด

มีแค่ต้องทดลองบุกทะลุไปข้างหน้าเท่านั้น

"อีกอย่าง..." เทียนอวี่ว่าต่อ "หากการได้ศิลามามันยากนักละก็... ข้ายังมีวิธีอื่นที่จะช่วยให้เจ้าปลดปล่อยเหนียนออกมา"

"วิธีอื่น?" ปีศาจอีกาเล็กคิ้ว

เทียนอวียกยืม เหยยไขความค้วนน้าเสียงเนบข้าแต่แจ่มชัด "เจ้าคงเคยไคย็นชื่อของชื่อโฮยว"

อยู่ยาระงัก รีมฝึปากเอยทวนนามนั้้นช้าอีกคราคล้ายไม่เอยากเชื้อหู

"ชื่อโฮยว..."

"เจ้าคิจะทำอะไรกับเออร์หลวง"

เทียนอวีนั่งมอเจ้าของคำถามผ่านบานกระจกบานเคิม เปลี่ยนเพียงไบน้าคู้สนทนา

"ข้านี้กัวเจ้าน่าจะเป็นผู้รู้ดีที่สุค เทพเจ้าแห่งโซคชะตา" วิหคมารคอบเรียบเรอยประหนึ่งเป็นเพียงเรื่องสัพเพเหระ ไม่ควรรเามาใส่ใจไถ่ถาม

"ข้าก็คิคว่าควรรจะเป็นเช่นนั้น" เทพไท้ล้วยเรจาด้วยน้าเสียงคัจเคียวกัน "แต่สุคท้ายแล้วอาจเป็นข้าที่ไม่เคยรู้เอยไรเลย"

"พูกจ่าน่านคิน" เทียนอวืหัวเราะ แต่เพียงครู่เคียวริมฝึปากกลับเหลือเพียงรอยหยามหยัน "อย่าคิคว่าข้าไม่รู้ว่าเจ้ากับเทพเออร์หลวงรวมหัวกันทำอะไร!"

เทพไท้ล้วยเล็กคิ้วส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธ เทียนอวืจึงแจจแรงค่อ

"หนึ่งเป็นเทพคุมกฎแต่ทำผิดกฎเป็นร่อยช้อ อีกหนึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งโซคชะตาแต่กลับเข้าไปแทรกแซงชะตามนุษย์อันเป็นความผิดอย่างใหญ่หลวง"

ไม่ใช่เพราะความผิดนี้หรือหรือ ทุกอย่างจึงมาลงเอยเช่นทุกวันนี้

"ตายละ!" เทพไท้ล้วยมีท่าทีคกตะลึงที่ค่อไค้เด็กสามขวบก้มมอออกว่าเสแสร้ง "เจ้ารู้ค้วหรือนี้"

"เจ้าเห็นข้าเง่อกหรืออย่างไร" เทียนอวืขึ้นเสียง เขาม่อนลมหายใจระงับอารมณ์ "เออะ ข้าอาจเคยเิง เป็นเครื่องมื่อให้พวกเจ้าใช้สอย แต่

ต่อไปนี่ไม่มีทาง มันถึงที่ของข้าบ้างแล้ว"

"พวกข้าใช้สอยอะไรเจ้า" เทพไท่ลู่ยังคงคิหน้าคายได้อย่างไม่
แบบเนียน

"มันเป็นแผนของพวกเจ้าตั้งแต่ต้น เรื่องให้เขียนเชิงเขียวเพื่อ
แก้แค้น เจ้าเป็นคนริเริ่ม เจ้าปลุกปั่นข้าเพื่อหวังให้สวรรค์ดึงตัวเอ๋อร์หลาง
กลับมา"

ผ่านมาเนิ่นนานเทียนอวีกลับเพิ่งคิดเรื่องนี้ออก

ความสัมพันธ์อันสหายของพวกเขา จะว่าอยู่ในรูปแบบคลุมเครือ
ก็คงใช่ ในเมื่อต่างฝ่ายอยู่ต่างสถานะ...

เทพกับมาร

แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพวกเขาต่างรู้จักตัวตน นิสัยใจคอของกันและ
กันไม่น้อย

ความรู้จักกลายเป็นความไว้วางใจ ความไว้วางใจถือเป็นمانةบังคา
ให้มิคบอก

คราถูกเทพเอ๋อร์หลางชักขังก็ครั้งหนึ่ง คราเทพไท่ลู่ก็เป็นอีกครั้ง

เทพเจ้าแห่งโชคชะตาองค์ปัจจุบัน ขึ้นชื่อว่าเป็นพวกไม่อยู่กับร่อง
กับรอย คิดอยากจะพูดจะทำอะไรก็ทำ

เมื่อเทียนอวีหมองใจกับเทพเอ๋อร์หลาง เทพเจ้าแห่งโชคชะตา
ไม่เคยวางคนอยู่ข้างใครแน่นอน วันนี้อาจเห็นด้วยกับอีกคน พรุ่งนี้กลับ
ไปเข้าข้างอีกคน แต่สุดท้ายก็ไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวจนตลอดรอดฝั่ง ปล่อยให้
สะสางกันเอง

ดังนั้นความเชื่อใจสิบส่วนเทียนอวีจึงให้ไปเสียแปดส่วน เพราะคิด
ว่าขอให้เทพเจ้าแห่งโชคชะตาไม่ช่วยเขาก็คงจะไม่ช่วยเทพเอ๋อร์หลาง
เช่นกัน หรือถ้าช่วยก็คงสอดมือเข้ายุ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่นที่เคย

แต่สิ่งที่ได้รับรู้มาในภายหลังกลับทำลายความเชื่อนี้เสียสิ้น

"ข้าเพียงช่วยเจ้าเล็กๆ น้อยๆ ในฐานะสหาย" เทพไท่ลู่คอบ
น้ำเสียงจริงจังขึ้นบ้าง "ส่วนเรื่องอื่นๆ เจ้าเป็นคนจัดการทั้งหมด จะว่า

เข้าไปควบคุมแทรกแซงเข้าได้อย่างไร"

"เพราะข้าไม่ทันเล่ห์พวกเจ้าจึงได้เดินตามหมากที่พวกเจ้าวางไว้" เทียนอวีพยายามกลั่นแกล้งไม่ให้ไหลไปตามอารมณ์ "อย่างนี้ข้าไม่รู้จักความจริงแล้วเทพเออร์หลางไม่ควรไปเกิดใหม่ตั้งแต่ต้น เทพเออร์หลางที่ข้าสังหารไม่ควรมีตัวตนมาตั้งแต่แรก แต่เป็นเจ้าที่ทำเรื่องทั้งหมดขึ้น!"

บรรยากาศหยุดนิ่งชะงักงัน

"เจ้ารู้ดีกว่าที่คิด นี่แสดงว่าฝึกเคล็ดวิชาวารีกระจ่างสำเร็จแล้วสินะ หลายปีที่เออร์หลางกักขังเจ้าถือว่าไม่สูญเปล่า" เทพไท่ลู่ยืมพละเสียงขมก่อนเอ่ยต่อไป "ความจริงแล้ว...ข้าก็เพียงฟังคำขอร้องของสหาย เพียงให้เขาได้ใช้ชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเช่นคนปกติทั่วไปสักครั้ง ยี่สิบปีถือว่าน้อยนัก และบัดนี้ทุกอย่างก็เป็นไปตามทางของมัน ร่างนั้นถูกเจ้าทำลาย ความทรงจำเกี่ยวกับเออร์หลางไม่หลงเหลืออยู่ในที่แห่งนั้นอีกแล้ว"

เทพเออร์หลางถูกทำลายร่างเทพ เดิมทีจิตวิญญาณควรรั้งรออยู่ที่แดนพักพิงวิญญาณเพื่อรับบัญชาจากเบื้องบน แต่ด้วยการเล่นกลเล็กๆ น้อยๆ เทพไท่ลู่ยจึงช่วยให้สหายได้ในสิ่งที่ปรารถนา

เขายังคงเป็นเขา ทำในสิ่งที่อยากทำ มันก็เท่านั้น

"เพียงแต่ว่า...บัดนี้วิญญาณของเออร์หลางอยู่ที่ใด นี่ต่างหากที่ข้าอยากรู้"

บัญญัติเจ้าชะตาวางเปล่า ชะคาค่อจากนี้ไม่อาจคาดเดา

"เจ้าแน่ใจแล้วหรือว่าความทรงจำเกี่ยวกับเทพเออร์หลางของคนที่นี่จะไม่มีหลงเหลือ" เทียนอวีเหยยครอຍยิ้ม "แน่ใจหรือว่าไม่ได้คิดใช้ข้าเป็นหมากเพื่อให้เทพเออร์หลางได้กลับมารักใคร่ปรองดองกับหลานชาย นี่สินะ สิ่งเดียวที่เจ้านั้นไม่สามารถปล่อยวาง"

ไม่มีสิ่งใดที่เทพเออร์หลางไม่สามารถละทิ้งได้นอกจากสิ่งนี้

"ที่จริงอาจไม่ได้มีแค่สิ่งเดียวก็เป็นได้" เทพไท่ลู่ยส่ายหน้า น้ำเสียงกลับมาเรงรีนอีกครั้ง "เจ้าเองก็ดูจะมองโลกในแง่ร้ายและมองอะไรไกลตัวเหลือเกิน ไม่คิดบ้างหรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพราะเออร์หลาง

ต้องการชดใช้ให้เข้า และพยายามที่จะให้เข้ายอมเข้าใจเช่นกัน"

"ชดใช้?" หากรู้ว่าต้องชดใช้ก็ไม่ควรทำตั้งแต่แรก...

เหตุผลมากมายประคามีนั้น คอให้เอามาลบล้างอย่างใดก็ได้ไม่มีวันลบความคับแค้นใจนี้ได้หมด!

"เมื่อเออร์กลางจคจำทุกสิ่งได้ เจ้าคิดหรือว่าเขาจะไม่มีหนทางแก้ไขในสิ่งที่เจ้าทำ" เทพไท่ล้วยเอ่ยยืดยาว ไม่ใส่ใจแววตาโต้แย้ง "แต่เพราะอะไรเขาจึงยอมให้เป็นไปตามที่เจ้าต้องการ วางเฉย ปล่อยให้ร่างกายทนทรمانกับการช่วงชิงพลังกายและพลังชีวิต ถึงเจ้าไม่ลงมือสังหารในวันนั้น เชื่อแน่ว่าเออร์กลางคงไม่คิดขัดขวางหากเจ้าต้องการชีวิต เจ้าไม่คิดหรือว่าที่เออร์กลางกำลังทำก็เพื่อชดเชยเพราะรู้สึกคิดค้ำเจ้า"

เทียนอวี่นึ่งฟัง ไม่แสดงกิริยาอาการว่ารู้สึกอย่างไร

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว เมื่อเขาารู้สึกคิดค้ำและอยากชดใช้ ข้าก็จะให้สมใจ" ว่าพลางวิหคมารก็เมินหน้า เอ่ยคืบทสนทนา "เจ้าไปเสีย หากอยากพบเออร์กลาง ไม่นานพวกเจ้าก็จะได้พบกัน ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ทำอะไรร้ายแรงกับอคคิสหายแน่"

"พอข้าหมดประโยชน์ก็ถีบหัวส่งเลยหรือ" เทพไท่ล้วยคัดพ้อ แต่ได้รับเพียงน้ำเสียงเย็นชา

"ข้าจำไม่ได้ว่าเจ้าเคยมีประโยชน์"

"ตามใจเจ้า" ครานี้เทพไท่ล้วยถอนใจเสียงดัง "เกิดอะไรก็อย่ามาคิดเสียใจทีหลังก็แล้วกัน ข้าไม่ปล่อยเจ้าหรอกนะ"

"รีบไสหัวไปซะ!" เทียนอวี่หลุดเสียงทวาด

"ก็ได้ๆ"

วิหคมารนั่งนิ่งงัน มองเงาสะท้อนที่ค่อยๆ เลือนหายไปจากสายตา

"พี่ใหญ่"

ทันทีที่เงาในกระจกเหลือเพียงความว่างเปล่า ปิศาจรับใช้คนหนึ่งก้าวเข้ามาทำลายห้วงความคิดอันสับสน

"มีอะไร" เทียนอวี่ไต่ถาม

"หนูหลีจิงกับสุนัขเทพเห่าฟ้ามาขอพบ"

สองตัวของวิหคมารเกร็งเขม็งเล็กน้อยก่อนพยักหน้า สั่งข้ารับใช้

"บอกให้เข้ามา"

**ทั้งที่มีบุคคลถึงสาม แต่บรรยากาศกลับเงียบงันไม่ต่างกับสถานที่
ไร้ซึ่งชีวิต**

"มาถึงนี้แล้วเจ้าจะไม่พูดอะไรหน่อยหรือเทพเทียนฉวน" สายตา
ของเทียนอวี่กวาดมองผู้มาเยือนทั้งสอง "...หนูหลีจิงน้องข้า"

"ข้ากำลังคิดว่าอะไรทำให้เทียนอวี่สามารถลงมือสังหารเทพ
เออร์หลานได้" เห่าฟ้าเอ่ย

"ส่วนข้ากำลังคิดว่าท่านจะลงมือแล้วเนื้อข้าอาหารทรยศเมื่อใด
เพราะดูจากที่ท่านทำกับเทพเออร์หลานแล้ว เห็นที่ข้าคงไม่รอด" หนูหลีจิง
ว่าต่อ

เทียนอวี่หลุดเสียงหัวเราะพลางส่ายหน้า "แล้วเนื้อเจ้าแล้วได้อะไร
ข้าไม่เสียเวลาทำเรื่องไร้ประโยชน์พวคนั้นจงวางใจได้ เพราะยามนี้ไม่ว่า
เจ้าอยู่หรือตายมันก็ไม่มีความหมายใดๆอยู่แล้ว"

"ขอบคุณพี่ใหญ่" หนูหลีจิงก้มศีรษะ รู้ดีว่ากำลังถูกประชดประชัน
"นั่นทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นมาก"

อย่างน้อยก็ดีกว่ามีประโยชน์จนต้องถูกแลเนื้อเถื่อนหนังจนตาย

เทียนอวี่เลื่อนสายตามองปลอกคอสีทับทิมของหนูหลีจิง แต่เพียง
แค่กะพริบตาเป้าหมายพลันเปลี่ยนไป

"ส่วนเรื่องที่ว่าอะไรทำให้ข้าลงมือสังหารเทพเออร์หลาน นั่นอาจ
เป็นเพราะว่ามันสมควรตาย"

"เทียนอวี่!" เห่าฟ้าอุทาน

เทียนอวี่ยึกตัวขึ้น "แต่ไม่คงตกใจ สำหรับเทพเออร์หลาน ความ
ตายคงเป็นเรื่องเล็กน้อย อีกอย่างในฐานะที่เป็นสหาย ข้าจะปล่อยให้เขา
ตายง่ายๆ ได้อย่างไร"

เห่าฟ้าพยายามไม่ใส่ใจท่าที่ชวนยั่วโทสะ สนทนาต่ออย่างเป็นปกติ "เช่นนั้นข้าก็ไม่อ้อมค้อม...ที่มานี้เพราะพวกข้าต้องการดวงจิตเทพเออร์กลางกลับคืน"

"เจ้าไม่คิดว่ามันง่ายไปหน่อยหรือ"

คำพูดเช่นนี้เป็นสิ่งที่เห่าฟ้าคาดหมายไว้อยู่แล้ว

"แล้วท่านต้องการอะไรเป็นสิ่งที่แลกเปลี่ยน"

"เดี๋ยวก่อน" เทียนอวี๋ขยับลุกเดินเข้าใกล้ น้ำเสียงท่าที่ไร้แววคุกคาม ทั้งยังเต็มไปด้วยความเป็นมิตร "ที่ข้าพูดว่ามันไม่ง่ายไปหน่อยหรือนั้น ก็เพราะว่าร่างของเทพเออร์กลางถูกทำลายไปแล้ว หากข้าคืนดวงจิตไป พวกเจ้าจะทำได้"

ความเป็นมิตรมากล้นชวนแคลงใจ

"พวกข้ายอมมีวิธีของข้า"

"แต่วิธีของข้ายอมดีกว่า" เทียนอวี๋ได้ "พวกเจ้าคงรู้แล้ว ร่างที่ข้าให้หลังเชิงสร้าง"

"ใช่" มาถึงขั้นนี้ปฏิเสธไปก็ไร้ประโยชน์ เห่าฟ้าจึงพยักหน้ารับแต่โดยดี

"เวลานี้ดวงจิตเออร์กลางกำลังหลอมรวมกับร่างนั้น มันอาจต้องใช้เวลา แต่เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ข้าจะปล่อยเขาไป"

เห่าฟ้าจึงมองสบตาอีกฝ่าย ค้นหาความนัยแต่กลับไม่พบสิ่งใด "เท่านั้นหรือ"

กับเทียนอวี๋ ยากนักที่จะให้เชื่อว่าทุกคำพูดล้วนเอยด้วยความจริงใจ

"เจ้าคิดว่าจะมีอะไรยุ่งยากอีกหรือ" เทียนอวี๋ผายมือ เผยท่าที่กังขาต่อความแคลงใจที่แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาของสุนัขเทพ

"ข้าแน่ใจว่าท่านค้นเทพเออร์กลาง ต้องการแก้แค้นเขา" นี่เป็นสิ่งที่หิโคมารคอกย้ามาตลอด และในที่สุดก็ทำสำเร็จแล้ว จะบอกอะไรๆ กลับละทิ้งความสำเร็จนั้นมันจะไม่พึงยากไปหน่อยหรือ

"ข้าได้แก้แค้นจนพอใจแล้ว" เทียนอวีโซ่ข้อข้องใจ "ร่างนั้นไร้ซึ่งพลังไม่ต่างจากมนุษย์ธรรมดา ไม่มีเหตุผลที่ข้าต้องเก็บเขาเอาไว้ สู้ปล่อยไปให้ทรมานอยู่กับการถูกกักขังในร่างกายอันอ่อนด้อย หนีก็ไม่ได้ตายก็ไม่ดีเช่นนั้นจะดีกว่า... แต่สำหรับพวกเจ้า ค่อยให้นายมีสภาพอย่างไรก็คงไม่ใช่ปัญหามีใช่หรือ"

เห่าฟ้ายังคงมองด้วยแววตาสนใจ

"ขอเพียงนายท่านมีชีวิตอยู่ นั่นหาใช่ปัญหา แต่ท่านไม่ต้องการสิ่งใดแลกเปลี่ยนแน่หรือ"

"อ้อ แน่นอนย่อมต้องมีบ้าง แต่ข้าจะบอกหลังจากนี้..." เทียนอวีโซ่ยิ้มแฝมเป็นกันเอง "อีกเจ็ดวันข้างหน้า ข้าจะคืนนายให้เจ้า"

เห่าฟ้าแลสบตาหูหลิวจึงผู้เผยแววตาทั้งขาในท่าทีของเทียนอวีโซ่ไม่ต่างกัน ก่อนจะสนทนาต่อ

"ข้าอยากเห็นกับตัวว่านายข้ายังอยู่ดี"

เทียนอวีโซ่ไปครู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้า

ทุกอย่างง่ายดายเสียจนไม่อยากเชื่อ

"ได้" ว่าพลางวิหคมารก็สะบัดมือ กระเจกบานเพื่อปรากฏขึ้น เเงกระเพื่อมไหวค่อยๆ ชัดเจนเป็นรูปร่างอยู่กลางระลอกคลื่นในสระจาง

"คงต้องชื่นชมหลังเชิงที่สร้างร่างนี้ขึ้นมา" เทียนอวีโซ่ยิ้ม จ้องมองร่างที่นอนนิ่งบนแท่นหินขาวโพลนไปด้วยหิมะและเกล็ดน้ำแข็ง

เห่าฟ้ารู้สึกว่ชอบคาร็อนผ่าวเมื่อมองเห็นชัดเจน

"นายท่าน"

ใบหน้านั้น...ร่างกายนั้น...

"ที่แท้เทพเออร์กลางเมื่อก่อนหน้าตาเป็นเช่นนี้" หูหลิวจึงพึมพำพลางยกมือคบหลังสหายร่วมนายไปหนึ่งที "ไม่เห็นต่างตรงไหนนอกจากดูมากวัยขึ้น จะทำเป็นบ่อน้ำตาขึ้นไปทำไมเจ้าหมาคำเห่าฟ้าเอ๊ย!"

สุนัขเทพเบนสายตาคาดโทษ สะกดกลิ่นความตื่นตัน หันไปทางคูเเรจจากคนสำคัญ

"นี่เป็นความจริงหรือไม่ อย่างเจ้าที่อยู่ข้างกายเทพเออร์หลางมาเนิ่นนานกว่าผู้ใดคงรับรู้ได้"

เห่าฟ้าพยับหน้าบ่งบอกว่ารับรู้ได้

ความรู้สึกนี้...

ความรู้สึกของเทพเออร์หลาง

"อีกเจ็ดวันที่ริมทะเลสาบหลิวเหอ หมู่บ้านหลิว ข้าจะพาเออร์หลางไปส่งพร้อมกับบอกข้อเสนอที่พวกเจ้าทำได้ อย่างแน่นอน อย่าลืมบอกให้หลิวเจินเซียงมารอรับท่านลุงด้วยเล่า" เทียนอวิ์กำชับ

"ตกลงตามนี้" เห่าฟ้าพยับหน้า

แม้ไม่สู้ไว้ใจ อีกทั้งยังนึกห่วงโยเจ้านาย แต่เห่าฟ้าไม่อาจใจร้อนว่าความทำสิ่งใดนอกจากยอมถอยหนึ่งก้าว "เช่นนั้นพวกข้าคงต้องขอตัว"

เมื่อไม่เห็นวีแววขัดขวาง สองสุนัขผู้ติดตามนายจึงเร่งผละจากไป

เทียนอวิ์มองส่งแขกผู้มาเยือน ริมฝีปากระบายยิ้มน้อยๆ ขณะเลื่อนสายคาไปยังร่างที่ยังนอนนิ่งสงบสะท้อนเงาในบานกระຈ

"ข้าจะให้การพบกันของเจ้ากับหลานชายเป็นการพบกันที่สุดประทับใจไม่มีวันลืมเลยทีเดียวนะ เออร์หลางสหายรัก"

ความตายไม่ใช่สิ่งน่ากลัว

แต่ที่น่ากลัวคือการไม่รู้ว่าจะเราต้องพบเจอกับอะไรในโลกหลังความตาย

นรกหรือสวรรค์...

สำหรับไอ้ครัยแล้ว ผมว่ามันไม่ใช่ทั้งสองที่

สิ่งแรกที่ผมรู้สึกได้หลังจากสติที่ขาดสะบั้นกลับมาหลอมรวมชาร์จไฟจนต่อติดนั้นคือความเหน็บหนาว

หนาวจนทิ่มแทงเข้าไปถึงกระดูก

หนาวจนรู้สึกว่าจะขยับตัวแต่ละทีก็เหมือนมีเกล็ดน้ำแข็งร่วงกราว

หนาวจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจที่เยือกเย็น

นี่ไอ้ครัยหลุมมาอยู่ที่ขั้วโลกเหนือหรืออะไร?

ผมฝันเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้งเพราะขนตามีเกล็ดน้ำแข็งจับเป็น

แผง

สิ่งที่เห็นหลังจากพยายามปรับโฟกัสสายตายู่นานคือ...

สีขาว

สีขาวของเกล็ดหิมะรวมกับเกล็ดน้ำแข็งใสแจ๋วสะท้อนแสงแวววาว

ละลานตา

นี่ใครจับวิญญาณไอ้ครัยมาแช่แข็งกันละเนี่ย!

โอ๊ย!

เหมือนภาพเดจาวู เมื่อพอมผมตั้งศอกเพื่อค้นตัวลุกขึ้นแล้วทักเอา
ผมยาวกระเซอะกระเซิงของตัวเองเข้าไปให้อีกแล้ว

เหมือนครั้งแรกที่ถูกดึงตัวกลับสวรรค์เปื้อย

ว่าแล้ว...เป็นวิญญาณแท้ๆ ทำไม่รู้สึกรึเปล่า

หลังจากมึนงงกับเส้นผมของตัวเองอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดผมก็ลุกขึ้น
ได้

ที่นั่นไหน...

นี่คือคำถามต่อมา

แต่แล้วใครล่ะจะให้คำตอบได้

ขณะที่กำลังกะพริบตา หางคาด้านขวาล้ำกับเห็นอะไรบางอย่าง
เรียกความสนใจผมให้ต้องหันไปมอง...

นั่น!

บนแท่นราบเรียบใกล้ๆ กันมีใครอีกคนนั่งอยู่ และใครคนนั้นกำลัง
จ้องมองมาด้วยสายตาลงนสงสัยเช่นกัน

เด็กหนุ่มคนนี้...

ใครกันนะ ผมไม่เคยเห็นหน้า

ที่ต้องเรียกว่าเด็ก เพราะดูเหมือนน่าจะอายุไม่เกินสิบหกสิบเจ็ด
เพียงย่างเข้าวัยรุ่นนวัยคะนอง ท่าทางเอาเรื่อง หน้าตาจัดว่าดีใช้ได้ เสียแต่

ผมหยิกหยักศกดูยุ่งเหยิงไปหน่อย ผิวก็ขาวซีดไม่มีสีเลือดอย่างกับพวก
ผีดิบ เสื้อผ้าเป็นสีค้ำมอๆ ไม่ต่างกับคนจรจัด

ถามควงตานั่นดูไปดูมากล้ายจะไม่มีแว...

แค่เอาเถอะ จะใคร่ก็ช่าง แต่น่าจะพอให้คำตอบได้บ้าง

"อะ..." พอจะอ้าปากพูด เสียงที่ออกมามันคั่นอ้อแอ้เหมือนเด็ก

หัดพูด

ไม่สิ นี่มัน...ทำไมไม่มีเสียง?

ผมยกมือขึ้นคลำลำคอของตัวเอง

น่าแปลก...เจ้าเด็กนั่นมันก็เลียนแบบผมด้วย

เคียวนะ...

ผมอ้าปาก

มันทำตาม

ผมยกมือ

มันก็ทำตาม

ผมหมุนตัวเหวี่ยงขาหลังจากเตียง มันก็ยังทำตาม

ไม่/จริงน้า!

ผมกล้าเข้าไปหามัน มันก็กล้าเข้ามาหาผม

มือของเราสัมผัสกัน

รับรู้ได้ถึงความเยือกเย็นเรียบลื่น

ผนังเย็นเยียบเต็งกระด้าง

เงาสะท้อน!

ผมวางมือแปะลงบนใบหน้า สัมผัสผิวเย็นเยือกของตัวเอง จ้องมอง

แววตาตื่นตระหนกผ่านเงาสะท้อนนั้น

แววตาของผมเอง

แค่เดี๋ยวก่อน!

ไอนี่มัน...

มัน...หน้าใครวะ!?

ตายแล้วตายอีก เอ้า! ตายเข้าไป

แต่อย่าคิดว่าชีวิตนายต๋ยมันจะจบที่ตายนะครั้บ บอกเลยว่า **‘ไม่’**
จะตายทั้งทีก็มีคนไม่ยอมให้ตายหาเรื่องเล่นพิเรนทร์ต่อชะงัน

จะใครล่ะที่คิดพิสดารขนาดนี้ ก็เจ้านกปีกหัก **‘เทียนอวี่’** นั่นแหละ!

ท่าทางมันว่างมาก ดูดู!...ดูร่างใหม่ที่มันเตรียมไว้ให้สิ คิดได้ยังไง!
เขาจะอยากสรรเสริญให้มันไสหัวไปลงนรกเหลือเกินเนน!!!

แล้วข่าวเรื่อง **‘ศิลาสร้างโลก’** ก็ดันรั่วไหล
ทั้งมนุษย์ ทั้งปีศาจ อะไรต่อมิอะไรพากันเข้าร่วมวง
บันเทิงเสียยิ่งกว่าจัดเลี้ยงโต๊ะจีนลึง ถ้าเอาสามโลกงุ่นงายปั่นป่วนกันไปหมด

เอาเถอะ เมื่อเกิดพลเช่นนี้ ก็ต้องย้อนกลับไปที่แก่นที่เหตุ
ความรัก ความผูกพัน ความแค้น ก่อเกิดเป็นสายใยอันซับซ้อนสับสน
หวังว่าจบงานนี้ นายต๋ยจะได้มีชีวิตอย่างสงบสุขเสียทีน้า...เอ้อ!

ชุด เทพอภินิหาร ตำนานอลเวง มีทั้งหมด 7 เล่มจบ

สนับสนุนเยาวชนรักการอ่าน
สร้างภูมิปัญญาให้สังคม

ทดลองอ่าน

24

สาระ คุณภาพ สูงส่ง

www.satapornbooks.com

SPB

สตาปอห์นบุ๊คส์

หมวดแฟนตาซี

ISBN 978-616-00-3026-2

9 786160 030262
มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

Illustrated by Froth

ราคา 300 บาท